

[Sigsgaard.]

udbytte, for det er skattepligtigt. Ja men det har skattemyndighederne meget svært ved at kontrollere. For lønningernes vedkommende tilgår der jo skattevæsenet lønsedler. Det gør der ikke for obligationernes vedkommende. Dér kommer der ikke små sedler til skattevæsenet om, at Sørensen eller Jensen har fået så og så stort et obligationsudbytte, og det er alene finansministerens og i øvrigt også tidligere finansministres skyld, at der ikke gør det, for i kontrolloven er der en ganske klar bestemmelse, der siger, at finansministeren kan pålægge f. eks. bankerne at give skattemyndighederne besked om, hvad der udbetales i udbytter. Så enkelt er det at klare den sag. Men det vil finansministeren ikke, og det ville de tidligere altså heller ikke, og det var det, spørgsmålet drejede sig om sidste år.

Så siger finansministeren nu noget meget interessant, nemlig at vi skal passe på ikke at påvirke obligationsmarkedet, for hvis obligationerne bliver dårligere papirer, så daler kurserne jo, og så bliver f. eks. byggeriet dyrere. Det vil altså sige, at finansministeren hermed, så vidt jeg forstår ham, erkender, at der unddrages store eller i hvert fald væsentlige beløb på dette område fra beskatning, for hvis obligationerne skulle blive dårligere papirer, fordi bankerne giver besked til skattevæsenet om, hvad der udbetales af udbytter, så kan det kun være, fordi obligationerne dermed skulle give deres ejere mindre indkomst, fordi de bliver tvunget til at opgive udbytterne til skattevæsenet og betale skat af dem, og det synes jeg egentlig er en skidt argumentation. Hvis vi skal gøre obligationerne til gode papirer ved ligesom underhånden at se gennem fingre med, at der snydes med indkomsterne af obligationer, så er der noget helt galt, synes jeg.

Så lige det sidste argument, og det var det samme, finansministeren brugte i sit første indlæg: hvis vi griber ind her, kræver det en stor administration. Her vil jeg bare lige pege på det bemærkelsesværdige i, at man aldrig nogen sinde har sagt: næste år kan vi desværre ikke tage os på at kigge på lønmodtagernes selvangivelser, for det kræver så stor en administration, det kræver så megen arbejdskraft. Det er kun et argument, man bruger over for arbejdsfri ind-

komster. Arbejdsfri indkomster, det er noget, der kontrolleres, hvis man tilfældigvis har tid og mandskab til det. Det burde være omvendt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Førmanden: Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget angående forslag til lov om ændring af ligningsloven m. fl. skatteforslag. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om investeringsfradrag i egnsudviklingsområder [af Lysholt Hansen m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 111) findes i tillæg A. sp. 2289, fremsættelsen i tidenden sp. 2367).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Poul Møller): Må jeg først sige, at den lov, som jeg fremsatte forslag om i efteråret 1968, og som blev vedtaget i folketingssamlingen 1968-69, vedrørte skatteårene 1969 og 1970, og det vil sige, at de investeringer, der finder sted efter 31. december 1970, ikke falder ind under den pågældende lov.

Nu forstår jeg på forslagsstillerne, at man vil foreslå en forlængelse af loven, som altså for så vidt er bortfaldet for den dels vedkommende, der vedrører selve byggeriet eller investeringen. Og spørgsmålet er, dels om man tidsmæssigt skal forlænge lovgivningen, dels om man med hensyn til det geografiske område skal udvide den til også at omfatte Maribo amt, hvad forslagsstillerne så mener hermed; jeg går ud fra, at de mener det gamle Maribo amt, den del af Storstrøms amt, som i sin tid var Maribo amt.

Jeg vil gerne sige med hensyn til en tidsmæssig forlængelse, at det, der var meningen med disse investeringsfradrag, de eks-